

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1907.

Leto VIII.

Slavko na potovanju.

Vstane Slavko in zazdeha.
Kje želodčku je uteha?
„Mati, hitro mleka daj,
potlej zmeniva se kaj!“

Slavko se lepó umije,
mleka sladkega napije,
reče mamki ves razvnet:
„Zdaj-le grem v široki svet!“

Mati se skrivaj nasmeje,
svojo misli, nič ne deje,
Slavko stisne ji rokó,
da srčneje je slovo.

Gre in stopi na dvorišče,
koklja v prahu hrane išče,
Slavko sede v prah, hiti,
da si hišico zgradi.

Hišica je brž gotova,
deček gre na pota nova,
daleč gre za vrtni plot —
velik svet je vsepovsod.

Rodni krov na rodnem dvoru,
gore sinje na obzoru,
Slavko gleda in štrmi,
nič več se mu ne mudi.

Kdo naj gre po oni strani,
oj, prostrani in neznani,
ko je tuje vse tako,
da mu hoče jok v oko?

Gozd šumi tam v rahli sapi,
a po njem v rdeči kapi
škrat se izprehaja sam:
„Pridi, Slavko, bom te — ham!“

Potok žubori v daljavi,
žubori in dečku pravi:
„Kliče te povodni mož,
ej, pa mu tovariš boš!“

Slavko se plašan obrne.
Naj gre dalje, naj se vrne?
E, dovolj je potoval,
vsak bi še tako ne znal!

Mati tam na pragu čaka,
čaka in zazre junaka:
„Slavko, dober dan Bog daj!
Ali smo prišli nazaj?“

Radostno oko zasije,
roka se vratú ovije,
brez besed in brez solzá
sta umela se oba.

E. Gangl,

